

højtærede Minister og til det kommende Udvalg at tage under Overvejelse, om det ikke vilde være rigtigst, at man for det første gik ind paa det Andragende fra Købstadforeningen og for det andet lod disse Udgifter for Sognekommunernes Vedkommende gaa over paa Amtskommunerne, saaledes at det blev disse og ikke Sognekommunerne, der kom til at betale dette Underskud.

Den foregaaende ærede Taler omtalte Bestemmelsen om, at den Forret, som de mindre bemidlede, der kan faa Statstilskud, for Øjeblikket har til forlods Indlæggelse paa Tuberkuloseanstalter, skulde bortfalde. Jeg er aldeles ikke enig hverken med den højtærede Minister eller den ærede Ordfører for Venstre i den Henseende. Mit Parti har ikke det fjerneste imod, at ogsaa de mere velhavende — vi kan jo godt kalde det Middelstanden, saaledes som den ærede foregaaende Taler karakteriserede dem — skal kunne faa deres tuberkuløse indlagt paa Anstalter, ja vi vilde endogsaa ønske, det var saaledes, at alle kunde komme ind. Men jeg synes, det er en fejl Vej at gaa at skyde de mindst bemidlede ud for at faa Plads til de mere velhavende, thi vi kan dog vist være enige om, at Tuberkulosen rammer haardest i de fattigste Hjem. Ganske særlig i disse Tider, hvor Bolignøden er saa stor, er det vistnok nødvendigt at holde paa den Bestemmelse, at de tuberkuløse fra de smaa Hjem først og fremmest bliver behandlet. Det kan være galt nok, hvis et eller flere tuberkuløse Medlemmer af en mere velhavende Familie ikke kan blive indlagt paa et Hospital, men det er dog lettere for de velhavende at ordne sig paa anden Maade end for de allerfattigste, hvor Familien er stuvet sammen i en 1 eller 2 Værelses Lejlighed. Dette er ogsaa en betydelig Risiko for Samfundet, og Samfundet er derfor interesseret i, at de tuberkuløse fra saadanne Familier isoleres fra den øvrige Familie og kommer paa Anstalter, hvor de eventuelt kan helbredes.

Derfor er mit Partis Stilling den, at vi skal have saa mange Tuberkuloseanstalter, som er nødvendige, hvad enten det er til de mere eller til de mindre velstillede. Saa mange Anstalter, som er nødvendige, bør bygges, og vi mener, at fremfor alt ikke de allerfattigste skal skydes ud til Fordel for de mere velhavende. Imidlertid hedder det i Motiverne, og den højtærede Ordfører for Venstre var ogsaa inde paa det, at det særlig er Børnene, det drejer sig om, fordi vi desværre kun har eet Børnesanatorium,

det kniber derfor med at faa Børn fra Middelstanden indlagt. Det kan være, at vi i Udvalget kan blive enige om en eller anden Ordning, hvorved Forholdet kan blive forbedret for Børnenes Vedkommende, og for saa vidt man vil optage Spørgsmaalet der og vil søge at finde en Ordning, hvorom alle Parter kan enes, skal jeg tilsige mit Partis Medvirkning dertil. Det er os, som sagt, ikke om at gøre at faa nogen skudt ud, men det er os om at gøre, at der i særlig Grad bliver taget Hensyn til de allerfattigste.

Johannes Lou: Jeg er ganske enig med den ærede socialdemokratiske Ordfører i det Synspunkt, at de Kommuner, der bygger Tuberkuloseanstalter, ikke bør lide, fordi de maa optage Patienter fra andre Kommuner. Det er et Forhold, som jeg mener det maa blive Udvalgets Opgave at faa rettet.

Den ærede socialdemokratiske Ordfører lykønskede Ministeren til at komme ud til Vælgerne med denne Nedsikring for de allerfattigste til Fordel for de mere velhavende. Det er kun Ord. Det kan ikke nytte: Samfundet maa sørge for at have sine økonomiske Fundamenter i Orden, og her er der jo ikke Tale om at tage fra de allerfattigste. I Henhold til Lovforslaget er der her udtrykkelig netop kun Tale om at tage Hensyn til, hvor syge de forskellige Individuer er, og der skal ikke tages Hensyn til deres økonomiske Forhold. Enhver maa vistnok erkende, at naar der er Tale om Sygdom, er der kolossal Forskel mellem dem, der kan komme ind paa Sanatorierne i Ly af Sygekasser eller andre offentlige Institutioner, og dem, der skal behandles paa de store private Sanatorier. De forskellige Satser, som Venstres ærede Ordfører og Socialdemokraternes Ordfører udtalte sig om, mener jeg, at vi meget let vil komme overens om idet Udvalg, der vil blive nedsat. Men den principielle Lovforandring her er jo § 7, og denne Lovforandring har vi fra vor Side kæmpet for Gang paa Gang. Ved 3 Lovforslag, der har været forelagt om dette Spørgsmaal, har vi stadig ladet det komme til Afstemning, og vort Forslag er stadig blevet nedstemt. Derfor er vi selvfølgelig den højtærede Minister dobbelt taknemmelige, fordi han nu har indført den rationelle Bestemmelse, at det er Sygdommen, der bestemmer, om et Menneske kan komme ind paa et Sanatorium, og vort vedkommendes økonomiske Forhold. Der er specielt blevet talt om Børnebehandling, og Julemærkesanatoriet er omtalt. Jeg vil jo sige, at de, der kender Julemærkesanatoriets Historie og ved,